

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3075/2018. (II. 26.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

1. Az Alkotmánybíróság a Budapest Környéki Törvényszék 1400-Vh. 178/2016/4. számú végzése, valamint Fővárosi Ítéltábla 2201-3.Pkf.25.204/2017/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.
2. Az Alkotmánybíróság a Budapest Környéki Törvényszék 1400-Vh. 178/2016/7. számú végzése, valamint Fővárosi Ítéltábla 2201-3.Pkf.25.205/2017/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.
3. Az Alkotmánybíróság a Budapest Környéki Törvényszék 1400-Vh. 178/2016/13. számú végzése, valamint Fővárosi Ítéltábla 2201-3.Pkf.25.206/2017/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője útján a Budapest Környéki Törvényszék 1400-Vh. 178/2016/4. számú végzése (a továbbiakban Végzés1.) és a Fővárosi Ítéltábla 2201-3.Pkf.25.204/2017/2. számú végzése (a továbbiakban: Végzés2.); a Budapest Környéki Törvényszék 1400-Vh.178/2016/7. számú végzése (a továbbiakban: Végzés3.) és a Fővárosi Ítéltábla 2201-3.Pkf.25.205/2017/2. számú végzése (a továbbiakban: Végzés4.); továbbá a Budapest Környéki Törvényszék 1400-Vh. 178/2016/13. számú végzése (a továbbiakban: Végzés5.), és a Fővárosi Ítéltábla 2201-3.Pkf.25.206/2017/2. számú végzése (a továbbiakban: Végzés6.) ellen nyújtott be alkotmányjogi panaszt és kérte azok alaptörvény-ellenessége megállapítását és megsemmisítését, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. §-a alapján. Az indítványozó az Alaptörvény B) és R) cikke, I., II. cikke, XIII. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikke, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése, 28. és 37. cikke sérelmét állította és kérte a támadott végzések végrehajtásának felfüggesztését, valamint megsemmisítésüket.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapját képező ügy előzményeként a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. (a továbbiakban: MNV Zrt.) a Magyar Állam képviseletében eljárva végrehajtási eljárást kezdeményezett az indítványozóval, mint adóssal szemben, perköltség megfizetése címén, végrehajtási lap kibocsátása iránti kérelemben. Az elsőfokú bíróság 1400-Vh.178/2016/2. számú végzésével a végrehajtási lapot a kérelemtől eltérően állította ki.
- [3] 1.1. Az indítványozó, mint adós, kérte a végrehajtási lap, valamint a végrehajtási lap kiállítása iránti kérelemtől eltérő kiállításáról rendelkező végzés visszavonását, továbbá kijavítás iránti kérelmet terjesztett elő. Az indítványozó sérelmezte, hogy a végrehajtási kérelem előterjesztésére a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. nem volt jogosult, azt csak a nemzeti fejlesztési miniszter terjeszthette volna elő. Sérelmezte továbbá, hogy a végrehajtási kérelemtől eltérésről rendelkező végzés azért nem felel meg a jogszabályoknak, mert az áfa összegét öszszegszerűségében is meg kellett volna határozni, a helyesen megjelölt összegekről nem kellett volna rendelkezni, továbbá a jegybanki alapkamat változásait nem tüntette fel a végzés, valamint az egyetemleges felelősség terjedelméről tévesen rendelkezett. Kérte ez alapján a végrehajtási lap visszavonását és azt, hogy az indítványozó által megfizetett összeg visszafizetésére kötelezze a bíróság a MNV Zrt.-t. Kifogásolta az indítványozó azt is, hogy az 1400-Vh.178/2016/2. számú végzést a bíróság nem kézbesítette a részére. A bíróság a Végzés1.-ben elutasította a végrehajtási lap és az azt a kérelemtől eltérően kiállító végzés visszavonására irányuló indítványozói kérelmet. Ugyanakkor az egyetemlegességre vonatkozó kifogás tekintetében kijavította a támadott végzést. Az elsőfokú bíróság a döntését a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 13. § (1) bekezdésére, 15. § (1) bekezdés a) pontjára, 56. § (2) bekezdésére, 211. § (1) bekezdésére, valamint

213. § (1) bekezdésére és 224. § (1) bekezdésére alapította. Az elsőfokú bíróság hivatkozott továbbá az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény 17. § (1) bekezdés e) pontjára, amely szerint az állami vagyonnal kapcsolatos polgári jogi viszonyokban az MNV Zrt. – és nem a miniszter személyesen – képviseli a magyar államot. Az elsőfokú bíróság felhívta az indítványozó figyelmét arra, hogy a végrehajtható okiratot nem a bíróság, hanem a Vht. 36. §-a alapján a végrehajtó kézbesíti az adós részére, a végrehajtást elrendelő bíróság a végrehajtónak, a végrehajtást kérőnek, a végrehajtói kamarának, illetve – ha az adós gazdasági társaság – a cégbíróságnak küldi meg a végrehajtható okiratot. Az adós tekintetében a fellebbezésre nyitva álló idő a végrehajtó által az adósnak megküldött végrehajtható okirat kézbesítésével kezdődik, a kézhezvétel időpontját igazoló tértivevény a bíróság az eljáró végrehajtótól kéri be.

- [4] 1.2. Az indítványozó a Végzés1.-gyel szemben fellebbezést terjesztette elő, amely alapján a Fővárosi Ítéletábrla a Végzés2.-vel a Végzés1.-et helybenhagyta. A másodfokon eljáró bíróság megállapította, hogy az adós-indítványozó elsődleges fellebbezési kérelme nem volt egyértelmű, továbbá hogy a Pp. 252. § alkalmazására okot adó súlyos eljárási szabálysértést nem lehetett az elsőfokú bíróság terhére megállapítani. A másodlagos fellebbezési kérelem tekintetében egyrészt megállapította, hogy a végrehajtási lap tekintetében van csak lehetőség visszavonásra a Vht. 211. § (1) bekezdése alapján, míg a végrehajtható okiratnak a kérelemtől eltérő kiállításáról szóló végzés ellen fellebbezésnek van helye a Vht. 213. § (1) bekezdése alapján, visszavonásnak nincs. A Vht. 213. § (1) bekezdése alapján előterjesztett fellebbezést a Vht. 224. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság bírálja el. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a végrehajtási lap visszavonására irányuló kérelem elutasításáról. Megállapította azt is, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor nem kézbesítette sem a végrehajtási lapot, sem a végrehajtási kérelemtől eltérő kiállításról rendelkező végzést, ugyanis az a Vht. 36. §-a alapján a végrehajtó feladata. Kifejtette, hogy az első szabályszerű közléssel megnyílik a jogorvoslati határidő.
- [5] 2. Az indítványozó a Végzés1. vonatkozásában kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmet terjesztett elő, a Végzés1.-gyel szemben előterjesztett fellebbezésével egyidejűleg. Az indítványozó indokolása szerint a végrehajtási lap és az azt eltérően kiállító végzés visszavonása iránti kérelmét elutasító végzést (ami a Végzés1. tárgya volt) a bíróság nem a jogi képviselő, hanem az indítványozó, mint adós részére kézbesítette.
- [6] 2.1. Az elsőfokú bíróság a Végzés3.-ban a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmet elutasította, egyúttal rendelkezett a Pp. 97. §-a alapján a Végzés1. kézbesítésének megismétléséről az adós jogi képviselője részére. A bíróság felhívta a figyelmet arra, hogy az adós, mint címzett szabályszerűen átvette a Végzés1.-et, továbbá a jogerősítő záradék még nem került rá a Végzés1.-re, miután a fellebbezésre nyitvaálló határidő nem járt le. Az adós jogi képviselője pedig fellebbezést terjesztett elő a Végzés1.-gyel szemben. A bíróság hivatkozott továbbá arra, hogy a kézbesítési vélelem megdöntésére a Pp. 99/B. §-ban meghatározott okok alapján van lehetőség a végrehajtási eljárás folyamatban léte alatt. A bíróság arra is felhívta a figyelmet, hogy a fellebbezési határidő az adós jogi képviselője részére történő kézbesítéssel újból megnyílik. Az adós fellebbezést terjesztett elő a Végzés3.-mal szemben is.
- [7] 2.2. A másodfokú bíróság a Végzés4.-ben az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. A fellebbezésben az adós a hibás kézbesítésre tekintettel kérte a végrehajtás felfüggesztését a Vht. 49. § (1) bekezdésére hivatkozással. Kérte, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 258. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül a Végzés3.-at, és kötelezze új eljárásra az elsőfokú bíróságot. ennek alapjaként jelölte meg, hogy az MNV Rt.-nek nincs képviseleti joga. Másodlagosan a Végzés3. megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 99/A. §-a alapján kellett volna elbírálni a kézbesítési vélelem megdöntésével kapcsolatos kérelmét.
- [8] A Végzés4. szerint a végrehajtási lap kérelemtől eltérő kiállítására vonatkozó végzését a Vht. 36. §-a alapján a végrehajtó kézbesíti az adós részére, s az iratok alapján erre sor került. A fellebbezésben foglaltak alapján pedig nem állnak fenn a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem feltételei, így az nem teljesíthető. A Végzés3. helytállóan alapozta döntését a Pp. 99/B. §-ára. A végrehajtás felfüggesztésével kapcsolatosan megállapította, hogy arra – figyelemmel a Vht. 49. § (1) bekezdésére – az adott eljárásban, oka fogottság miatt, nincs lehetőség. Az MNV Zrt. képviseleti joga tekintetében is azt állapította meg, hogy az jogosult a Magyar Állam képviseletére az adott ügyben.

- [9] 3. A Végzés5.-ben az elsőfokú bíróság elutasította az adós végrehajtási eljárás felfüggesztése iránti kérelmét.
- [10] 3.1. Az adós a végrehajtási lap végrehajtási kérelemtől eltérő kiállításról szóló végzés, Végzés1. (a végrehajtási lap visszavonása iránti kérelem elbírálásáról) és Végzés3. (a kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelem elbírálásáról) jogerős elbírálásáig kérte a végrehajtás felfüggesztését. Az elsőfokú bíróság a Vht. 49. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a végrehajtás felfüggesztésének csak a végrehajtható okirat vagy a végrehajtó intézkedése elleni jogorvoslat esetén lehet helye. Megállapította továbbá, hogy a bíróság elutasította az adós hivatkozott kérelmeit. Hivatkozott továbbá arra, hogy az adós részére a végrehajtó küldi meg a végrehajtási lapot, amire az iratok tanúsága szerint sor került.
- [11] 3.2. Az adós fellebbezésében a Végzés5. visszavonását kérte, mivel szerinte a bíróságnak nem volt hatásköre a végrehajtás felfüggesztésével kapcsolatos kérelem elbírálására. A másodfokú bíróság helyben hagyta a Végzés5.-öt. A Végzés6.-ban a bíróság kifejtette, hogy a végrehajtási lap visszavonása iránti kérelem a Vht. XV. fejezetében szabályozott jogorvoslat, amelyet a Vht. 212. §-a alapján a végrehajtást elrendelő bíróság bírál el. Emellett a végrehajtási lappal elrendelt végrehajtások esetében a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem elbírálására is ez a bíróság jogosult a Vht. 49. §-a alapján. Ezért a Végzés6. szerint a Végzés5. megváltoztatására a Vht. 224. § (1) bekezdése, és a Pp. 259. § és 253. § (2) bekezdése alapján nem kerülhetett sor.
- [12] 4. Az indítványozó a Végzés2., Végzés4. és Végzés6. és az azok alapjául szolgáló Végzés1., Végzés3. és Végzés5. sérti az Alaptörvény I., II. cikkét, XIII. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1)–(2) bekezdését, XXVIII. cikk (1) bekezdését, B) cikk (1) bekezdését, R) cikkét és 28. cikkét, 37. cikk (4) bekezdését, továbbá a Nemzeti Hitvallást.
- [13] 4.1. Az indítvánnyal támadott valamennyi végzésre vonatkozóan állította az indítványozó az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglalt jogának sérelmét, mivel „az eljáró bíróságok nem biztosították” e cikkben foglalt jogának érvényesülését a nemperes eljárás során. Ezért szerinte nem érvényesülhettek az Alaptörvény XIII. cikkében XXIV. cikkében és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt jogai.
- [14] 4.2. Az Alaptörvény II. cikkének sérelmével összefüggésben „a tulajdonhoz való jog és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét – amely az adós illetékben való marasztalását sérelmezi – az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdése figyelembe vételével kéri indítványát elbírálni”. A Végzés1. és Végzés2. kapcsán az indítványozó szerint az emberi méltósághoz való joga azért sérült, mert a végrehajtás elrendelésére előzetes felszólítás nélkül került sor, így nem volt lehetősége önkéntes teljesítésre. Álláspontja szerint „tulajdonképpen »titkosan« kezelték az eljárásban a végrehajtási lapot és a 2. sorszámú végzést”.
- [15] A Végzés5. és Végzés6. kapcsán abban látta alapjoga sérelmét, hogy a bíróság a peres fél által előterjesztett kérelmet úgy minősítette át, hogy azzal illetékfizetési kötelezettség keletkezett. Mivel az indítványozó a Végzés5. elleni kérelmében annak visszavonását kérte, az nem minősíthető szerinte fellebbezésnek. Álláspontja szerint a bíróságnak az indítványozó nyilatkozatát kellett volna kérnie arról, hogy kérelmét fellebbezésként fenntartja-e. Ez szerinte sértette az emberi méltósághoz való jogát.
- [16] 4.3. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének sérelmével összefüggésben az indítványozó arra hivatkozott – a támadott döntés pontos megjelölése nélkül –, hogy a végrehajtási eljárásra azért került sor, mert az indítványozót, mint adóst nem hívták fel az önkéntes teljesítésre. „Az ítélet jogerőre emelkedésétől hosszú idő eltelt anélkül, hogy a Magyar Állam a perköltség megfizetése iránti felszólítással az adóssal szemben érvényesítse” igényét. Amennyiben az indítványozót felhívták volna önkéntes teljesítésre, úgy nem lett volna szükség a végrehajtási eljárás megindítására, s az indítványozónak nem merült volna fel kiadása sem ezzel kapcsolatban. Ezért az indítványozó szerint a költségeit a végrehajtást kérőnek kell állnia. Emellett kifejtette, hogy az eljárási illeték mértéke nem haladhatta volna meg az eljárás értékének összegét, így a végrehajtás felfüggesztésére irányuló kérelem tekintetében nem kellett volna fellebbezési illetéket fizetnie. Az indítványozó szerint az illetékszámítás módja a tisztességes eljáráshoz való jogát sérti, hangsúlyozta, hogy a három fellebbezést ugyanazon tanács azonos összetétellel ugyanazon a napon bírálta el. Az indítványozó „e megsemmisítési kérelme kapcsán

- utal az alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésére”, szerinte az Alkotmánybíróságnak jogában áll megsemmisíteni „az e tárgykörbe tartozó törvényeket” a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme alapján.
- [17] Emellett a tulajdonhoz való joga sérelmét jelölte meg a tekintetben is, hogy mivel a kézbesítés nem a Pp. 97. §-ának megfelelően történt, az ebből eredő költségeket meg kell téríteni az érintettnek az Alaptörvény XXIV. cikkéből következően.
- [18] 4.4. Az Alaptörvény XXIV. cikk és a XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét abban jelölte meg az indítványozó, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme miatt felmerült költségeinek megtérítését nem követelheti. Álláspontja szerint a jogerős végzések törvénysértőek, mert a Magyar Állam képviselőjében az MNV Zrt. járt el és nem az állami vagyonért felelős miniszter, így nyilatkozatai nem érvényesek. Az indítványozó szerint az eljáró bíróságok nem értelmezték és indokolták az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény 17. § (1)–(2) bekezdését. Az indítványozó szerint kártérítési igénye az állammal szemben nem állami vagyonnal kapcsolatos polgári jogi igény, hanem „közigazgatási jogkörben fennálló kártérítési” igény.
- [19] A tisztességes eljáráshoz való jog körében kifogásolta azt is, hogy a kézbesítés hibás volt: az közvetlenül az indítványozó részre történt és nem jogi képviselője részére.
- [20] Álláspontja szerint a bíróság tévesen értelmezte a Pp. 211. § (1) bekezdését és a Vht. 213. § (1) bekezdését, mivel az indítványozó szerint a végrehajtási lap visszavonása mellett van lehetőség arra is, hogy a végrehajtási kérelemtől eltérésről hozott végzésnek a visszavonását kezdeményezzék. Ezért a Végzés2. 4. oldal 2. bekezdésében foglalt indokolás Alaptörvény-ellenes. Ezzel összefüggésben az indítványozó kérte a „Vht. 36. §-ának, mint jogszabályi rendelkezésnek a megsemmisítését a Vht. 213. § (1) bekezdése szerinti összhang megteremtése érdekében az Alaptörvény 28. cikke alapján”. A Vht. 36. §-ában foglalt kézbesítési szabály a végrehajtható okiratra vonatkozik, a végrehajtási lapra nem. Álláspontja szerint a végrehajtható okiratot addig nem lehetne megküldeni a végrehajtónak, ameddig a végrehajtási kérelemtől eltérésről rendelkező végzés nem emelkedett jogerőre. A bíróság ezért jogszabálysértéssel küldte meg az elsőfokú bíróság a végrehajtható okiratot – „nem jogerős végzést” – a végrehajtónak. Ezt a végzést nem a bíróság, hanem a végrehajtó kézbesítette az adós részére, amely az indítványozó szerint hatálytalan és így szerinte ez a végzés nem is emelkedett jogerőre. Véleménye szerint a Pp. 238. § (1) bekezdését is sérti a Vht. 36. §-a. A Végzés2. azért is Alaptörvény-ellenes, mert az indítványozó kérelmét a végrehajtási lap visszavonása iránt nem bírálta el. Ez sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, az emberi méltósághoz való jogot, a jogorvoslati jogot és a jogállamiság elvét.
- [21] 4.5. A Végzés1. és Végzés2., valamint a Végzés5. és Végzés6. kapcsán az indítványozó a jogorvoslathoz való jog sérelmére is hivatkozott, mivel a bíróság az indítványozó szerint sem a végrehajtási lap, sem a végzések visszavonása iránti kérelmeket nem bírálta el érdemben és azokat elutasította. Emellett a végrehajtónak kézbesített végzést nem kézbesítette a bíróság az indítványozónak, ami szerinte szintén sérti a jogorvoslathoz való jogot. A Végzés5. és Végzés6. vonatkozásában a jogorvoslathoz való jog sérelmét az okozta, hogy az indítványozónak a Végzés5. visszavonására irányuló kérelmét „fellebbezésnek tekintette”, holott az indítványozót erről nem nyilatkoztatta. Álláspontja szerint ez joggal való visszaélés, és sérti a jogorvoslathoz való jogn túl az emberi méltósághoz való jogot is.
- [22] 5. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban járt el az ügyben. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A (2) bekezdés pedig úgy rendelkezik, hogy a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [23] Az alkotmányjogi panasz az alábbi okoknál fogva nem fogadható be.
- [24] 5.1. Az Abtv. 27. §-a alapján bírói döntéssel szemben az ügyben érintett személy vagy szervezet amiatt fordulhat Alkotmánybírósághoz, mert az ügy érdemében hozott döntés vagy bírósági eljárást befejező egyéb döntés a panaszos Alaptörvényben biztosított jogát sérti. Az indítványozó a Nemzeti Hitvallásra, az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, R) cikkére és 28. cikkére hivatkozással is kérte a támadott végzések alaptörvény-ellenességének megállapítását.

- [25] Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint nem tartalmaz olyan, az indítványozó számára biztosított jogot, amelyre alkotmányjogi panasz önállóan alapítható lenne, így ezen rendelkezés sérelme önmagában nem, csupán a hivatkozott konkrét alapjogok sérelmével összefüggésben vizsgálható.
- [26] Mivel a hivatkozott rendelkezések nem alapjogról rendelkeznek, így azok alapján az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálásának az Abtv. 27. §-ára tekintettel nem lehet helye.
- [27] 5.2. Az Alaptörvény XIII. cikkének sérelme körében az indítványozó kifogásolta, hogy őt, mint adóst, az eljáró bíróság nem hívta fel az önkéntes teljesítésre. Ez a tulajdonhoz való jogot azért sérti szerinte, mivel kiadása keletkezett. Az indítványozó szerint a költségeit a végrehajtást kérőnek kellene állnia, továbbá kifogásolta az eljárási illeték mértékét továbbá azt, hogy a végrehajtás felfüggesztésére irányuló kérelem esetében fellebbezési illetéket kellett fizetnie. Az indítványozó felvetései tartalmilag nem a támadott végzések, hanem a bíróság által alkalmazandó jogszabályok alkotmányosságát vitatják, azonban erre vonatkozó indokolást az indítványozó nem adott elő, ezért az indítvány ebben a részében nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának.
- [28] 6. Az Abtv. 29. §-a alapján a befogadás – az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálásának – feltétele, hogy az indítványban felvetett kérdés a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre hivatkozik, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőséggel bír.
- [29] 6.1. Az Alaptörvény II. cikkének sérelmét állította az indítványozó a Végzés1. és Végzés2. és a Végzés 5. és Végzés6. vonatkozásában.
- [30] A Végzés1–2. esetében azzal indokolta, hogy a végrehajtás elrendelését nem előzte meg felszólítás. A Végzés5–6. esetében arra hivatkozott az indítvány, hogy a bíróság nem kérte a nyilatkozatát arról, hogy kérelmét fellebbezéseként fenntartja-e.
- [31] Az indítványozó által felvetett kérdések a Vht. alkalmazására vonatkozó eljárásjogi kérdéseket vetnek fel, amelyek az emberi méltósághoz való joggal nem állnak érdemi alkotmányossági összefüggésben.
- [32] 6.2. Az indítvány az Alaptörvény XXIV. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét is állította.
- [33] Álláspontja szerint arra nem jogosult képviselte a Magyar Államot az ügyben, ami miatt a képviselőként eljáró MNV Zrt. nyilatkozatai érvénytelenek, s ez a támadott végzések megsemmisítését indokolja. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a Magyar Állam képviselőének kérdése jogalkalmazási kérdés: az eljáró bíróság az eljárás során megvizsgálta ezt a kérdést és megállapította, hogy a képviselő a jogszabálynak megfelelően történt. Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét látta abban is, hogy a bíróság tévesen értelmezte a Pp. 211. § (1) bekezdését és a Vht. 213. § (1) bekezdését. Az indítványozó kifogásolta azt is, hogy a bíróság az indítványozó előterjesztéseit túl gyorsan intézte el. Kifogásolta a kézbesítés törvényességét is: nevezetesen azt, hogy a végrehajtási lapot nem a bíróság, hanem – a Vht. 36. §-a alapján – a végrehajtó kézbesítette részére, ami az indítványozó szerint azonban nem felel meg a jogszabálynak. A Végzés3–4. kapcsán pedig annak megállapítását kérte, hogy a bíróság tévesen állapította meg, hogy a Pp. 99/A. § és 99/B. §-a az ügyben nem alkalmazható.
- [34] Az indítványozó felvetései a bíróság ide vonatkozó jogalkalmazása törvényességét és nem alkotmányosságát vitatták. Az Alkotmánybíróság azonban nem egy újabb jogorvoslati fórumként jár el, hatáskörébe kizárólag az eljárás tárgyává tett bírósági döntések alkotmányosságának vizsgálata tartozik. Az eltérő jogi álláspont önmagában nem ellentétes a tisztességes eljáráshoz való joggal (lásd például 3007/2015. (I. 12.) AB végzés, Indokolás [15]), az indítványozó pedig a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részjogosítványaira nem hivatkozott, nem mutatta be, nem fejtette ki, hogy a támadott végzések miért ellentétesek a tisztességes bírósági és hatósági eljáráshoz való joggal. Önmagában a bírósági döntés jogszerűségét vitató panasz nem szolgálhat az Alkotmánybíróság eljárásának alapjául, mivel nem teljesíti az Abtv. 29. §-ában foglalt kritériumokat. Így ezek az indítványi elemek sem felelnek meg a befogadás követelményeinek.
- [35] 6.3. A jogorvoslathoz való jog sérelme körében arra hivatkozott a panaszos, hogy sem a végrehajtási lap, sem a végzések visszavonása iránti kérelmeket nem bírálta el érdemben a bíróság, továbbá a végrehajtási kérelemtől eltérő kiállításról rendelkező végzést nem kézbesítette a bíróság az indítványozónak, továbbá a Végzés6. vonatkozásában a Végzés5. visszavonására irányuló kérelmét „fellebbezésnek tekintette” a bíróság anélkül, hogy az indítványozót nyilatkoztatta volna.

- [36] Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy a vitatott döntések elbírálták az indítványozó kérelmeit – tartalmuknak megfelelően [Pp. 3. § (2) bekezdés]. Megjegyzi továbbá az Alkotmánybíróság, hogy a Vht. 36. §-a alapján a végrehajtót – és nem a bíróságot – terheli a kézbesítési kötelezettség a végrehajtható okirat tekintetében.
- [37] Mivel az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében a bírósági jogalkalmazás jogszerűségét, helyességét vitatta, a támadott végzések alapján nem volt megállapítható, hogy a panaszos jogorvoslati jogsérült volna, így az indítvány ezen része sem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadási kritériumnak.
- [38] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy – mivel az nem felel meg az Abtv. 27. § és 29. §-ában, valamint 52. § (1b) bekezdés e) pontjában megjelölt feltételeknek – az alkotmányjogi panasz befogadásának nincs helye. Az Alkotmánybíróság ezért a kérelmet az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdése alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2018. február 20.

Dr. Salamon László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1521/2017.

• • •